ILYA VARŞAVSKI[1]

CAFENEAUA MOLECULARĂ

Traducerea de Iacob Babin[2]

[1] Илья Иосифович Варшавский (n. 1908, Kiev - d. 1974, Leningrad)
[2] A apărut în limba română în Colecţia „Povestiri Ştiinţifico-Fantastice” nr. 353/1 august 1969.

Născut în 1909. În tinereţe a fost marinar. Apoi a devenit inginer constructor. În 1929 a publicat - în colaborare cu N. Slepnev şi D. Varşavski - cartea „Clandestin în jurul lumii”. Până în 1960 n-a mai apărut în literatură. Apoi a început să scrie povestiri ştiinţifico-fantastice, care au fost strânse în următoarele volume: „Cafeneaua moleculară”, „Omul care a văzut antilumea” şi „Soarele apune la Donomaga”. Preferă genul scurt, adesea cu subiecte caustice sau cu o coloratură umoristică-satirică.

Întrucât indicatorul calculatorului electronic care înregistrează purtarea lui Mişka a arătat o săptămână întreagă nota „excepţional”, am hotărât să sărbătorim acest eveniment.

Liulea şi-a exprimat dorinţa să mergem la concertul sugerărilor de senzaţii, eu am propus să vizităm Muzeul aromelor băuturilor alcoolice, dar Mişka a opinat morţiş pentru Cafeneaua moleculară.

Desigur, am ales cafeneaua, deoarece Mişka s-a comportat frumos şi ar fi fost nedrept să-l lipsim de dreptul său de a alege.

Am ajuns acolo vertiginos cu aviongândul: pe drum doar o singură dată am fost scuturaţi atunci când m-am gândit că n-ar fi rău să trecem, pentru un minut, şi pe la muzeu. Din fericire, nimeni n-a observat nimic.

În cafenea ne-am îndreptat spre o măsuţă roşie, dar Liulea spuse că-i place mai mult mâncarea sintetică din petrol deschis decât din cel închis. I-am amintit că ziarele au scris că amândouă au exact aceeaşi valoare. Liulea mi-a răspuns că, probabil, nu-i decât un capriciu al ei, dar când faci ceva pentru plăcerea cuiva de ce n-ai lua în seamă şi capriciile? Nu ne-am împotrivit pentru că noi o iubim foarte mult pe Liulea şi doream ca şi ea să se bucure de venirea noastră la cafenea.

Când ne-am aşezat la o măsuţă albă, pe ecranul televizorului apăru chipul robotului cu o tichie şi halat alb. Zâmbind, robotul ne informă că la Cafeneaua sintezelor moleculare se află trei sute şaizeci de preparate. Pentru a primi un fel de mâncare trebuie neapărat să alegem numărul respectiv de pe discul automatului şi mâncarea va fi sintetizată direct în farfuriile noastre. Şi a mai spus că, în

cazul în care dorim ceva inexistent pe lista meniului, e necesar să ne ridicăm lângă frunte antena, să ne închipuim respectivul preparat, iar aparatul ne va executa comanda.

L-am privit pe Mişka şi am înţeles că noi vrem numai ceea ce nu se află trecut în meniu.

Liulea şi-a comandat o farfurie de clătite, iar eu un pseudobiftec. Era rumenit şi foarte apetisant şi plăcut la vedere. Liulea îmi spuse că ea nu poate mânca atâtea clătite, să iau eu jumătate din ele. Aşa şi făcurăm, iar eu i-am dat o jumătate de biftec.

În timp ce făceam acest schimb, Mişka scormonea posomorât cu furculiţa mâncarea născocită de el, făcută din castraveţi muraţi, scrumbii, frişcă şi gem de zmeură, căznindu-se să înţeleagă de ce, câteodată, o îmbinare a tot ce e mai bun dă ceva dezgustător.

Mi-a fost milă de el, aşa că i-am luat farfuria şi am azvârlit-o în crematoriu, iar Liulea i-a spus că atunci când născoceşti vreun fel de mâncare trebuie să fii cu mai multă luare-aminte.

Mişka a început apoi să sintetizeze o prăjitură care să semene cu o navă cosmică, iar eu, în aceeaşi vreme, încercam să-mi închipui ce gust ar avea o băutură, pentru mine, dacă în ea s-ar adăuga o picătură de coniac. Cât pe ce era să-mi reuşească, dar deodată se aprinse semnalul şi pe ecran apăru robotul spunând că în cafeneaua lor este interzisă comanda unui asemenea preparat.

Mângâindu-mi mâna, Liulea îmi spuse că-i pare rău de mine şi că de la cafenea ea şi cu Mişka vor pleca acasă, iar eu mă voi putea duce la muzeu. Liulea se preocupă întotdeauna de alţii mai mult decât de ea. Ştiind doar că ar fi vrut să meargă, la concertul senzaţiilor, i-am spus că-l voi aduce eu acasă pe Mişka, aşa că ea va putea merge la

concert. Atunci Liulea a spus că-i mai bine să mergem cu toţii acasă şi să petrecem o seară agreabilă.

M-am gândit să-i fac o plăcere şi am născocit pentru ea un fruct care să aibă forma portocalei, gustul răcoros al unei îngheţate, iar aroma - parfumul preferat al Liulei. A zâmbit şi a muşcat curajoasă o bucată mare. Întotdeauna îmi place când Liulea zâmbeşte, căci atunci o iubesc cel mai mult.

Când ne-am aşezat în aviongând ca să mergem acasă, ea spuse că aceste vechi cafenele moleculare sunt lucruri drăguţe şi că în ele sunt mai gustoase acele preparate care se sintetizează şi la noi acasă de la staţia centrală. Mi-am închipuit că aceasta se-ntâmplă, probabil, deoarece la sintetizarea mâncărurilor în ele pătrund, pe fire, fel de fel de paraziţi.

Seara, Liulea a început deodată să plângă. Spunea că mâncarea sintetică e dezgustătoare, că nu poate suferi cibernetica şi că vrea să trăiască în mijlocul naturii, să umble desculţă, să mulgă capra şi să bea lapte natural cu pâine gustoasă de secară. Şi a mai spus că senzaţiile sugerate sunt nişte parodii ale simţurilor omeneşti.

Mişka, de asemenea, a izbucnit în plâns, susţinând că ordinatorul comportării este o invenţie josnică şi că băiatul cu numele de Tom Sawyer, care a trăit în antichitate, s-a descurcat foarte bine şi fără acest calculator. După aceea a spus că s-a înscris în cercul de electronică numai ca să înveţe cum să înşele calculatorul şi, dacă aceasta nu-i va reuşi, va face o praştie şi va distruge cu ea automatul acela stupid.

Am încercat să-l liniştesc, deşi m-am gândit şi eu că s-ar putea ca Muzeul aromelor să nu fie chiar o invenţie atât de strălucită şi nici pseudobiftecul. În general, pesemne, cu

toţii am obosit comandându-ne preparatele dorite.

Pe urmă ne-am culcat.

Noaptea am visat că m-am luptat, piept la piept, cu un urs şi că şedeam cu toţii în jurul unui foc şi că mâncăm gustoasa carne de urs, mirosind a sânge şi a fum.

Mişka înfuleca hălci de carne, iar Liulea îmi zâmbea cu surâsul ei minunat şi puţin sfios.

Este greu de presupus cât de fericit am fost în somn, deoarece nu-mi amintesc să fi vorbit despre marea dragoste pe care o port Liulei şi lui Mişka.